

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Foltase a soudců Mgr. Lenky Krupičkové a Mgr. Davida Hipšra v právní věci žalobce: **J. Č.**, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, v řízení o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 4. 3. 2020, č. j. 41 Ad 13/2019 - 33,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Žalovaná rozhodnutím ze dne 18. 1. 2018, č. j. X, přiznala žalobci od 17. 12. 2017 starobní důchod před dosažením důchodového věku podle § 31 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o důchodovém pojištění“) ve výši 9 136 Kč měsíčně. Proti tomuto rozhodnutí se žalobce bránil námitkami, které žalovaná rozhodnutím ze dne 28. 5. 2019, č. j. X, zamítla a prvostupňové rozhodnutí potvrdila.

[2] Předmětem sporu mezi žalobcem a žalovanou je, zda měly být žalobci do vyměřovacího základu započteny též částky, které mu byly vyplaceny v letech 1997 až 2017 právními nástupci jeho zaměstnavatele. Dle žalované nebylo jednoznačně prokázáno, že žalobci byla skutečně vyplácena náhrada za ztrátu na výdělků po skončení pracovní neschopnosti (dále též „náhrada za ztrátu na výdělků“) podle pracovněprávních předpisů. Z přípisu České pojišťovny a. s. (dále též „Česká pojišťovna“) ze dne 13. 10. 2017 nadto plyne, že v letech 2008 až 2017 poskytovala žalobci plnění podle občanského zákoníku.

II.

[3] Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce žalobu u Krajského soudu v Brně (dále též „krajský soud“), který napadeným rozsudkem rozhodnutí žalované zrušil a vrátil jí věc k dalšímu řízení. Dle krajského soudu bylo na základě provedených důkazů prokázáno, že žalobci byla

až do roku 2017 vyplácena náhrada za ztrátu na výdělků z titulu utrpěného pracovního úrazu. Rozsudek Okresního soudu ve Žďáru nad Sázavou ze dne 31. 8. 2011 (dále též „rozsudek okresního soudu“) jednoznačně potvrzuje, že žalobce utrpěl předmětný pracovní úraz a byla mu z tohoto titulu vyplácena náhrada za ztrátu na výdělků. Utrpění pracovního úrazu ostatně nezpochybnila ani žalovaná, která žalobci při výpočtu starobního důchodu před dosažením důchodového věku započítala náhradu za ztrátu na výdělků vyplacenou za roky 1993 až 1996. Přestože výplata náhrady za ztrátu na výdělků za období let 1997 až 2017 nebyla potvrzena na předepsaném tiskopisu zaměstnavatelem žalobce (resp. jeho právními nástupci) a nedochovaly se ani mzdové listy žalobce, ze všech ostatních podkladů lze dle krajského soudu spolehlivě usuzovat na to, že mu byla právními nástupci zaměstnavatele i nadále vyplácena právě tato náhrada. Krajský soud odkázal na zmiňovaný rozsudek okresního soudu, výpisy z účtů žalobce a znalecký posudek ze dne 30. 4. 1996. Dovedil, že právní nástupci zaměstnavatele neměli žádný jiný právní titul k tomu, aby posílali žalobci pravidelně každý měsíc určenou finanční částku, než je právě výplata náhrady. Na tom nic nemění ani vyjádření České pojišťovny, že žalobci poukazovala danou částku od roku 2008 dle občanského zákoníku. Česká pojišťovna byla pověřena provádět výplatu právním nástupcem zaměstnavatele žalobce. Nadále se tedy jednalo o výplatu náhrady za ztrátu na výdělků, k níž byl právní nástupce zaměstnavatele žalobce povinen na základě pracovněprávních předpisů a kterou prováděla na základě uzavřené občanskoprávní smlouvy Česká pojišťovna. Jelikož žalobci byla až do roku 2017 prokazatelně vyplácena náhrada za ztrátu na výdělků, byla žalovaná povinna při výpočtu jeho starobního důchodu započítat do vyměřovacího základu částky poukázané zaměstnavatelem žalobce a jeho právními nástupci (resp. Českou pojišťovnou), a to ve výši dle výpisů z účtů žalobce.

III.

[4] Žalovaná (dále též „stěžovatelka“) podala proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“). Zdůraznila, že do vyměřovacího základu lze zahrnout náhradu za ztrátu na výdělků vyplácenou podle zákoníku práce, nikoliv náhradu za ztrátu na výdělků vyplácenou podle občanského zákoníku ze zákonného pojištění odpovědnosti za škody způsobené provozem motorových vozidel. K nezaměnitelnosti těchto náhrad odkázala na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2020, č. j. 10 Ads 236/2019 - 36. Ačkoliv Česká pojišťovna výslovně sdělila, že žalobci vyplácela rentu dle občanského zákoníku ze zákonného pojištění odpovědnosti za škody způsobené provozem motorových vozidel, označil krajský soud titul této výplaty na základě vlastní úvahy za pracovněprávní. Neprovedl přitom rozbor právní úpravy ani v tomto směru nedoplnil dokazování příslušným pojistným spisem.

[5] Z dosud získaných dokumentů dle stěžovatelky plyne, že žalobci vznikl nárok na náhradu za ztrátu na výdělků od bývalého zaměstnavatele Sběrné suroviny, státní podnik Brno, kterému současně vznikl nárok na náhradu škody způsobené žalobci vůči tomu, kdo za ni podle občanského zákoníku odpovídá. Pravděpodobně se jednalo o zaměstnavatele viníka nehody, který je zmíněn i v rozsudku okresního soudu (Jihomoravské energetické závody a. s.). Podle tohoto rozsudku Česká pojišťovna likvidovala pojistnou událost mezi uvedenými zaměstnavateli. Přípisem ze dne 9. 3. 2008 pak Česká pojišťovna žalobci sdělila, že byla pověřena společností Jet Investment a. s. (právní nástupce zaměstnavatele žalobce) výplatou renty, kterou krátila o 20 %. Před okresním soudem byl proto veden spor mezi žalobcem a Jet Investment a. s. o výpočet náhrady renty, a to podle občanskoprávních předpisů. Okresní soud se totiž zabýval tím, zda lze na vyplácenou rentu vztáhnout § 14 odst. 1 zákona č. 183/1994 Sb. týkající se odškodňování dle zákoníku práce. Z rozsudku okresního soudu lze tedy dovést, že žalobce byl „odškodňován“ podle občanského zákoníku. Krajský soud přesto bez dalšího uzavřel,

pokračování

že částky vyplacené Českou pojišťovnou jsou náhradou za ztrátu na výdělků dle pracovněprávních předpisů a není rozhodné, že žalobci byly fakticky vypláceny dle občanského zákoníku ze zákonného pojištění odpovědnosti za škody způsobené provozem motorových vozidel.

[6] Stěžovatelka upozornila na to, že podle § 205d zákona č. 65/1965 Sb. (starého zákoníku práce), který nabyl účinnosti až po vzniku škodní události, jsou organizace zaměstnávající alespoň jednoho zaměstnance pro případ své odpovědnosti za škodu při pracovním úrazu nebo nemoci z povolání pojištěni u České pojišťovny, pokud s ní měli sjednáno toto pojištění k 31. 12. 1992, a pokud při zániku organizace nepřejdou práva a povinnosti z pracovněprávního vztahu na jinou organizaci, má poškozený právo přímo vůči pojišťovně. V daném případě tedy mohlo dojít při vypořádání pojistné události mezi žalobcem, jeho zaměstnavatelem, resp. jeho právními nástupci a Českou pojišťovnou (eventuálně Kooperativa pojišťovnou) k dohodě, že nároky žalobce na náhradu za ztrátu na výdělků budou vyplaceny ze zákonného pojištění odpovědnosti za provoz motorových vozidel.

[7] Krajský soud pak dle stěžovatelky pominul, že zaměstnavatelé jsou povinni vést evidenci o náhradách za ztrátu na výdělků, které vyplácí, a vystavovat občanům potvrzení o době a důvodu poskytování těchto náhrad v jednotlivých letech. Stejnou evidenci vedou pojišťovny. Není tedy důvod, aby stěžovatelka zohlednila ve vyměřovacím základu částky vyplacené žalobci na jeho účet právními nástupci jeho zaměstnavatele či Českou pojišťovnou, neboť nadále existují subjekty, které náhrady vyplácely, resp. měly vyplácet. Tyto subjekty by měly sdělit přesnou výši započitatelných částek. Dle stěžovatelky nelze zjistit přesnou výši náhrad toliko na základě výpisů z účtu žalobce, ale je třeba provést další šetření. K tomu uvedla několik příkladů rozporu v částkách.

[8] S ohledem na výše uvedené stěžovatelka navrhla, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

IV.

[9] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[10] Kasační stížnost není důvodná.

[11] V nynějším případě není sporu o tom, že žalobce utrpěl zranění při dopravní nehodě, k níž došlo dne 4. 2. 1992. Dle hlášení zaměstnavatele Sběrné suroviny, státní podnik Brno, ze dne 9. 12. 1992 se jednalo o pracovní úraz. Dále není sporné, že tento zaměstnavatel, respektive jeho právní nástupce Sběrné suroviny a. s., vyplácel žalobci po skončení pracovní neschopnosti v letech 1993 až 1996 náhrady za ztrátu na výdělků. Takto vyplacené částky stěžovatelka zohlednila při výpočtu vyměřovacího základu starobního důchodu žalobce. Spor je veden o to, zda stěžovatelka měla vzít při výpočtu vyměřovacího základu v potaz rovněž částky, které žalobci pravidelně přicházely na účet v letech 1997 až 2008 od právních nástupců společnosti Sběrné suroviny a. s. (Lamet, a. s., Jet Investment, a. s.), respektive ty, jenž mu od 1. 3. 2008 vyplácela Česká pojišťovna.

[12] Podle § 16 odst. 3 zákona o důchodovém pojištění platí, že se do vyměřovacího základu pojištěnce za dobu po 31. 12. 1995 pro účely stanovení ročního vyměřovacího základu zahrnuje též náhrada za ztrátu na výdělků po skončení pracovní neschopnosti náležející za pracovní úraz

(nemoc z povolání), přičemž poznámka pod čarou č. 18 odkazuje na § 195 a § 206 odst. 2 starého zákoníku práce (zákon č. 65/1965 Sb.).

[13] Stěžovatelka namítla, že není povinna zahrnout do vyměřovacího základu žalobce částky, které dostával na svůj účet od právních nástupců svého původního zaměstnavatele (Sběrné suroviny a. s., Lamet, a. s. a Jet Investment, a. s.), neboť jí tyto subjekty nesdělily přesnou výši započitatelných částek.

[14] Stěžovatelce lze přisvědčit, že z § 37 odst. 2 písm. a) zákona o organizaci a provádění sociálního zabezpečení (dále též „zákon o organizaci a provádění sociálního zabezpečení“) vskutku plyne zaměstnavateli povinnost vést evidenci o náhradách za ztrátu na výděлку po skončení pracovní neschopnosti náležejících za pracovní úraz (nemoc z povolání), respektive povinnost vystavit potvrzení o době a důvodu poskytování těchto náhrad. Právě toto potvrzení je zajisté primárním podkladem, z něž stěžovatelka vychází při zahrnování náhrad za ztrátu na výděлку do vyměřovacího základu. V posuzované věci však žalobci nebylo příslušné potvrzení za jednotlivé kalendářní roky vystaveno. Dle sdělení Jet Investment a. s. nebyly v podnikovém archivu nalezeny mzdové listy žalobce; k jejich ztrátě došlo pravděpodobně při opakovaném dokladování výpočtu renty žalobce a následným několikrátým stěhování archivu, který byl také zčásti zničen při povodních. Je tedy zřejmé, že v posuzované věci není žalobce z důvodů ležících mimo jeho sféru schopen prokázat výši vyplacených náhrad za ztrátu na výděлку prostřednictvím primárního důkazního prostředku, jímž je potvrzení vystavené dle § 37 odst. 2 písm. a) zákona o organizaci a provádění sociálního zabezpečení.

[15] Ustanovení § 16 odst. 3 zákona o důchodovém pojištění ovšem nepodmiňuje zahrnutí náhrad za ztrátu na výděлку do vyměřovacího základu pojištěnce předložením potvrzení, které bylo vystaveno dle § 37 odst. 2 písm. a) zákona o organizaci a provádění sociálního zabezpečení. Nejedná se tedy o jediný možný důkazní prostředek. Z judikatury Nejvyššího správního soudu přitom plyne, že při absenci primárního důkazního prostředku sloužícího k prokázání pojistně relevantních skutečností, je třeba aplikovat obecná pravidla pro dokazování stanovená v § 51 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (srov. např. rozsudek ze dne 4. 1. 2017, č. j. 9 Ads 206/2016 - 23). Podle uvedeného ustanovení lze k provedení důkazů užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy, a to zejména listiny, ohledání, svědeckou výpověď a znalecký posudek.

[16] Zákonodárce nicméně rozlišil důkazní standard ve vztahu k době pojištění oproti důkaznímu standardu ve vztahu k prokázání výše vyměřovacího základu. Na průkaznost výše osobního vyměřovacího základu klade judikatura Nejvyššího správního soudu vyšší nároky co do přesnosti údajů v předkládaných listinách. Tuto skutečnost dovodil soud např. v rozsudku ze dne 11. 7. 2013, č. j. 4 Ads 28/2013 - 22, a následně konstatoval, že „ani platové výměry na daň ze mzdy, další doklady o výměření mzdy či jiné doklady o průběhu pracovního poměru (např. zápočtový list) nejsou podle uvedených rozhodnutí Nejvyššího správního soudu dostatečně podrobným zdrojem informací pro dovození měsíčních příjmů pojištěnce s takovou přesností, aby bylo možné zjistit vyměřovací základ za příslušnou dobu pojištění. Tyto listiny totiž nezaznamenávají příjem za každý jednotlivý měsíc a nelze z nich vyčíst podrobnosti o průběhu pracovního poměru pojištěnce, tedy zejména zda pracoval každý měsíc, zda nečerpal neplacené volno či nemocenské či zda za něj bylo po celou dobu odváděno pojistné, popř. v jaké výši.“ Za důkazní prostředek sloužící ke spolehlivému stanovení vyměřovacích základů považoval v uvedeném rozhodnutí Nejvyšší správní soud mzdové listy za jednotlivé kalendářní roky rozhodného období, které byly podkladem pro vyhotovení evidenčního listu důchodového zabezpečení, takže údaje v nich uvedené postačovaly k výpočtu hrubého výděлку za příslušný

pokračování

kalendářní rok. Ke spolehlivému stanovení vyměřovacího základu lze tedy užít jen takové důkazní prostředky, z nichž lze přesně zjistit konkrétní rozhodné údaje.

[17] Dle § 37 odst. 2 písm. a) zákona o organizaci a provádění sociálního zabezpečení musí potvrzení vystavené zaměstnavatelem obsahovat údaj o době a důvodu poskytování náhrad za ztrátu na výdělků a o výši náhrad vyplacených v jednotlivých kalendářních letech. Jako náhradu tohoto potvrzení lze tedy akceptovat pouze takové důkazní prostředky, z nichž bude možné uvedené údaje spolehlivě a přesně zjistit.

[18] Žalobce předložil za účelem prokázání výše náhrad za ztrátu na výdělků mimo jiné výpisy ze svého účtu za období březen 1997 až březen 2008. Z těchto výpisů vyplývá, že mu byla každý měsíc pravidelně poukazována konkrétní částka, a to postupně společností Sběrné suroviny a. s. (březen 1997 až květen 2001), společností Lamet, a. s. (červen 2001 až září 2007) a společností Jet Investment, a. s. (říjen 2007 až březen 2008). Uvedené platby jsou vždy označeny jako spoření či mzda. Současně ze správního spisu (i žalobou napadeného rozhodnutí stěžovatelky) vyplývá, že jmenované společnosti (plátcí částek) jsou právními nástupci původního zaměstnavatele žalobce (Sběrné suroviny, státní podnik Brno). Právě u tohoto zaměstnavatele přitom žalobce utrpěl dne 4. 2. 1992 pracovní úraz. Z potvrzení o odškodnění pracovního úrazu a náhrady za ztrátu na výdělků ze dne 14. 6. 1996, které vystavila společnost Sběrné suroviny a. s. plyne, že žalobci bude od 1. 6. 1996 a dále každý měsíc poukazována částka 8 128 Kč. Právě tato částka byla následně měsíčně připsována na účet žalobce do prosince 1996, poté došlo k jejímu snížení na 3 170 Kč měsíčně. Rozhodnutím ze dne 5. 11. 1996 byl žalobci uvolněn částečný invalidní důchod (zpětně od 2. 3. 1995). Podle výpisu založeného na č. l. 30 správního spisu byl žalobce od 6. 6. 1994 do 24. 1. 2018 nepřetržitě veden jako uchazeč o zaměstnání. Podle přípisu České pojišťovny ze dne 19. 3. 2008 ji pověřila společnost Jet Investment, a. s. výplatou žalobcovy ztráty na výdělků, a to až ode dne 1. 3. 2008.

[19] S ohledem na výše uvedené se Nejvyšší správní soud plně ztotožňuje s hodnocením krajského soudu, že žalobcem předložené výpisy z účtu ve spojení s výše popsány zjištěními plynoucími ze správního spisu plně nahrazují primární důkazní prostředek, jímž je potvrzení podle § 37 odst. 2 písm. a) zákona o organizaci a provádění sociálního zabezpečení. Tyto důkazní prostředky ve vzájemné souvislosti přesvědčivě dokládají, že žalobci byly v období od března 1997 do března 2008 právními nástupci jeho původního zaměstnavatele poskytovány náhrady za ztrátu na výdělků z důvodu utrpěného pracovního úrazu. S ohledem na skutkové okolnosti se jednoduše nenabízí žádný jiný adekvátní právní titul pro to, aby žalobci právní nástupci jeho původního zaměstnavatele hradili pravidelně měsíčně částky specifikované ve výpisech, než je právě náhrada za ztrátu na výdělků. Z doložených výpisů lze rovněž spolehlivě a přesně dovodit údaje o tom kdy a v jaké výši byly žalobci tyto náhrady v jednotlivých kalendářních letech poskytovány. Sama stěžovatelka ostatně v návrhu na provedení autoremedury založeném na č. l. 203 správního spisu konstatovala přehled částek za jednotlivá období. Nejvyšší správní soud proto nevěšel na její nynější argumentaci uplatněnou v závěru kasační stížnosti, v níž se snaží deklarovat nemožnost provést na základě výpisů z účtů přesný výpočet vyplacených náhrad. Jí předestřené nesrovnalosti se nadto vztahovaly primárně k roku 1996, který nebyl předmětem sporu a dále částek, které byly na účet žalobce poukazovány jinými subjekty, než jsou právní nástupci jeho původního zaměstnavatele (co se týče plateb od března 2008 a jejich titulu, k tomu viz dále).

[20] Námitku stěžovatelky ohledně nemožnosti zahrnout do vyměřovacího základu žalobce částky, které dostával na účet od právních nástupců svého původního zaměstnavatele v období od března 1997 do března 2008, neboť jí nebyla sdělena přesná výše započitatelných částek

právními nástupci původního zaměstnavatele žalobce, proto neshledal Nejvyšší správní soud s ohledem na výše uvedené důvodnou.

[21] Stejně tak shledal Nejvyšší správní soud nedůvodnou námitku, v níž stěžovatelka brojila proti tomu, jak krajský soud posoudil platby, které žalobci od 1. 3. 2008 poukazovala Česká pojišťovna.

[22] Krajský soud dospěl k závěru, že i tyto platby představovaly náhradu za ztrátu na výdělků. Vyšel z toho, že Česká pojišťovna byla dle svého sdělení ze dne 19. 3. 2008 pověřena výplatou žalobcovy ztráty na výdělků společností Jet Investment, a. s., tj. právním nástupcem původního zaměstnavatele žalobce. Jí poskytovaná plnění se tedy odvíjela od závazku společnosti Jet Investment, a. s. poskytovat žalobci náhrady ztrátu na výdělků v důsledku toho, že utrpěl v minulosti pracovní úraz. Proto krajský soud nahlížel na tato plnění shodně jako na částky, které žalobce dostával do 1. 3. 2008 od ostatních právních nástupců svého původního zaměstnavatele.

[23] Nejvyšší správní soud nijak nezpochybňuje, že dospěl ve stěžovatelkou zmiňovaném rozsudku ze dne 30. 1. 2020, č. j. 10 Ads 236/2019 - 36, k závěru, že „pro účely důchodového pojištění nejsou nároky podle občanského zákoníku a podle zákoníku práce vzájemně zaměnitelné. Předpisy důchodového pojištění (...) výslovně hovoří o náhradě za ztrátu na výdělků po skončení pracovní neschopnosti náležející za pracovní úraz (nemoc z povolání). Tyto náhrady upravuje § 195 starého zákoníku práce. Naproti tomu náhrady podle § 447 odst. 1 starého občanského zákoníku o žádném pracovním úrazu nebo nemoci z povolání nehovoří. Zatímco pro zákoník práce byl pracovní úraz (nebo nemoc z povolání) klíčovou právní skutečností (protiprávním stavem), z hlediska občanského zákoníku nebyl pracovní úraz jakkoliv právně významnou skutečností.“ Argumentaci jazykovým výkladem předpisů důchodového pojištění, které výslovně hovoří o pracovním úrazu (nemoci z povolání), podpořil desátý senát dále též záměrem historického zákonodárce. Uzavřel, že „výčet ustanovení, před rokem 1996 vyhláška č. 149/1988 Sb., od roku 1996 pak § 16 odst. 3 zákona o důchodovém pojištění, jasně do vyměřovacího základu podřazují jen a pouze pracovněprávní náhradu za ztrátu na výdělků po skončení pracovní neschopnosti, kde rozhodující právní skutečností pro vznik nároku byl pracovní úraz nebo nemoc z povolání. Pokud tedy stěžovateli byly náhrady vypláceny v režimu starého občanského zákoníku, konkrétně z titulu odpovědnosti provozovatele vozidla, jehož provozem byla stěžovateli způsobena škoda při dopravní nehodě (což stěžovatel v kasační stížnosti nijak nezpochybňuje), nelze takováto plnění podřadit pod vyměřovací základ stěžovatele.“

[24] Ve věci rozhodované desátým senátem nicméně nebylo sporu o tom, že „náhrada za ztrátu na výdělků po skončení pracovní neschopnosti byla žalobci poskytována Českou státní pojišťovnou respektive později Českou pojišťovnou a. s., která jí poskytovala ve smyslu ust. § 447 zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku na základě pojistné smlouvy zákonného pojištění motorového vozidla bývalé organizace Textilu Ostrava, jejíž pracovník způsobil dopravní nehodu, v důsledku které došlo k pracovnímu úrazu žalobce“ (viz rozsudek Krajského soudu v Ostravě, který byl přezkoumáván desátým senátem). Ke shodnému skutkovému závěru však v nyní posuzované věci na základě obsahu správního spisu dospět nelze. Je pravdou, že Česká pojišťovna ve sdělení ze dne 13. 10. 2017 uvedla, že žalobci neposkytovala plnění podle § 271b nového zákoníku práce, ale ze zákonného pojištění odpovědnosti za škody způsobené provozem motorových vozidel podle občanského zákoníku. Na druhou stranu, tatáž Česká pojišťovna žalobci již v přípisu ze dne 19. 3. 2008 označeném „Žádost o doplnění údajů“ sdělila, že byla od 1. 3. 2008 pověřena společností Jet Investment, a. s. „výplatou Vaší ztráty na výdělků po skončení pracovní neschopnosti“. Současně jej poučila, které doklady jí má za účelem „výplaty renty“ předkládat a informovala jej o tom, která osoba jeho „rentu“ spravuje. Z tohoto přípisu není nijak zřejmé, že by Česká pojišťovna měla žalobci poskytovat nějaké pojistné plnění, natožpak na základě pojistné smlouvy zákonného pojištění motorového vozidla. Vyjádření jasně hovoří o výplatě náhrady za ztrátu na výdělků, resp. o rentě. Obě vyjádření České pojišťovny založená ve správním spise jsou tedy přinejmenším v jistém napětí. Sama stěžovatelka ostatně

pokračování

v kasační stížnosti toliko spekuluje o tom, že mezi blíže neurčenými osobami mohlo dojít k dohodě, že nároky žalobce na náhradu za ztrátu na výdělků po skončení pracovní neschopnosti budou vypláceny ze zákonného pojištění odpovědnosti za provoz motorových vozidel. Žádné konkrétní důkazy, z nichž by tato skutečnost nepochybně plynula, ovšem neoznačila. Její závěr, že se jedná o obdobnou situaci, kterou posuzoval desátý senát ve výše citovaném rozsudku, je tak přinejmenším předčasný. Jinými slovy, stěžovatelka učinila své právní závěry ohledně charakteru plateb od České pojišťovny na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu. Krajský soud proto její rozhodnutí správně zrušil, byť ani on neměl dostatek důkazních prostředků, z nichž by bylo možno určit charakter plateb od České pojišťovny. Správní spis ani rozhodnutí stěžovatelky totiž neposkytují jednoznačnou odpověď na stěžejní otázky, za jakých okolností převzala Česká pojišťovna závazek poskytovat žalobci plnění ode dne 1. 3. 2008, na základě jakého právního titulu toto plnění poskytovala a o jaké plnění se vlastně jednalo. Přesto stěžovatelka toto plnění vyloučila z vyměřovacího základu žalobce, což pro něj má zcela zásadní právní následky v oblasti jeho důchodového zabezpečení. To však stěžovatelka ve svém rozhodnutí zcela pominula. Zcela nedostatečně se vypořádala s argumentací žalobce, v níž zdůrazňoval, že se na základě přípisu České pojišťovny ze dne 19. 3. 2008 legitimně spoléhal na to, že je mu nadále poskytována náhrada mzdy v souvislosti utrpěným pracovním úrazem a že k údajné změně titulu plnění došlo bez jeho vědomí. Nevysvětlila, proč má i za této situace případná změna právního titulu výplaty náhrady mzdy dopady do oblasti budoucího důchodového zabezpečení žalobce.

[25] Z výše uvedeného vyplývá, že krajský soud správně přistoupil ke zrušení rozhodnutí stěžovatelky, neboť stěžovatelka pochybila tím, že do vyměřovacího základu žalobce nezahrnula částky, které dostával na účet od právních nástupců svého původního zaměstnavatele v období od března 1997 do března 2008. Ve zbývajících částech (týkajících se plnění od České pojišťovny) pak nemá její rozhodnutí oporu ve spise a vyžaduje doplnění dokazování. Kasační stížnost tudíž není důvodná, a proto ji Nejvyšší správní soud zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[26] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1, větu první, s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., dle kterých nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatelka v soudním řízení úspěch neměla, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalobci v řízení nevznikly žádné náklady.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. ledna 2022

JUDr. Tomáš Foltas
předseda senátu